

אמרי שפר "רמו"

מתוך "ליקוטי שמדאל"

מלקט ועורך" ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

אחד הדברים ששוברים את האדם בחיים הוא שבירת האגו שלו. הוא שואל את עצמו: למה לא יכולתי או עשיתי כך וכך, למה החיים שלי כך, וכדומה. אם אדם מאמין שהבורא עושה הכל – הוא לא נשבר כי הוא יודע שהשם עושה הכל ולא הוא. ואם לא הצליח הבורא החליט זאת, לכן אין סיבה להישבר.

אין די בשכל טוב, צריך גם לדעת להשתמש בו.

אלו הם המשקין המכשירין לקבל טומאה לפירות וירקות: סימן י"ד שח"ט ד"ם, ר"ת יין דם, שמן-זית חלב טל, דבש-דבורים מים.

אל תשאל אותי מה יש לי, אלא שאל מי אני.

אם אנו מרגישים חוסר משיכה לתורה ולמצוותיה, צריכים לבדוק, האם לא חדר למטבחינו או לפינו מאכל שאינו כשר למהדרין וגרם לנו לאוטם רוחני של שריר הלב? וכמה טוב לקבל קבלה זו מיד לאחר חג הפסח שבו טיהרנו את גופינו ונפשנו באכילה כשרה.

אם ברצונכם להרוויח ממשוהו בחיים, עליכם להסכים לשלם עבורו מחיר מסוים.

אם ספר ג' ימים כשהיה במזרח קו התאריך, ונסע למערב, ושם כבר ספרו ד' ימים לעומר. אם עדיין יום, יספור ד' ימים ושאר הימים ימשיך בברכה, ואם לא ספר יום ד', ממשיך לספור שאר הימים בלא ברכה (תשו' בצל החכמה ח"ה סי' צ"ו צ"ח. תשו' באר משה ח"ז סי' צ'. הליכות שלמה פ"א אות ח'. עיי"ע תשובות והנהגות ח"ג סי' קמ"ז).

אסור לשאול "מה יהיה", "צריך לשאול": "מה נעשה". "מה יהיה" זה להיתקע בהווה הבעייתית; "מה נעשה" זו הדרך לצאת מכאן ולהפוך את המשבר למקור של כוח, את הגולה לשער אל הגאולה. (הרבי)

"אפילו הגדול שבלוויתנים חסר ערך במדבר" (קונפוציוס)

אף שכל חלקי התורה מזכים את האדם בחיי עלם הבא, אולם הדבר העיקרי שיזכה אותו הוא "שמירת הפה !!!" וכלשונו: "וזהו יותר מכל התורה והמעשים, כי הפה קודש קודשים!" "וזהו יותר מכל התעניות והסיגופים שבעולם!" [מי האיש]

אפשר לכסות ספר פתוח בכיסוי של ניילון שקוף, שהעיקר שהספר לא יהיה בביזיון, וכאשר מניח עליו כיסוי, אפילו שקוף, נחשב הוא לכיסוי, וגם נשמר מהאבק על ידי כיסוי השקוף.

בורות אמיתית היא לא העדר ידע, אלא הסירוב לרכוש אותו.

ביום אסרו חג של פסח נהגו לערוך חגיגות סעודות לכבוד המימונה ונוהגים להשמיע שם כלי שיר, טוב ונכון שאחד המשתתפים יסיים מסכת באותו מעמד אבל אינו מעכב. (ילק"י עמ' תמט)

בימי הספירה חצי שעה קודם השקיעה לא יאכל פת או עוגה בשיעור של יותר מכביצה, ולכן המתפללים בערב שבת במניינים מוקדמים ורוצים לאכול קודם צאת הכוכבים יכוונו שעון מעורר או שימנו שומר להזכיר להם לספור. (ילק"י עמ' רפח)

בליל ל"ג בעומר יזהר לא לומר, היום ל"ג בעומר. אבל אם אומר לחבירו אל תאמר וידוי שהוא ל"ג בעומר, יכול לספור ולברך אח"כ (דע"ת ס"ק ד'. כפה"ח ס"ק ל', ועי' בשעה"צ ס"ק כ"ח דלא"ר אם לא הזכיר שבועות, מוכחא מילתא שמכון לא לצאת).

במוצאי חג אחרון של פסח בתפילת ערבית מאריכים ביותר ב"והוא רחום וברכו" ומנגנים אותו בניגון מיוחד הנקרא "חמץדיגען ברכו". (לוח אשכנז)

בעל המנחת אלעזר ממונקאטש זצ"ל שכתב וז"ל: "מאוד השביח מנהג החסידים והיראים בעיר הקודש ירושלים שהולכים ביו"ט שני לכבוד אסרו חג ולכבוד כלל ישראל אחיהם שבגולה במלבושי שבת ויו"ט וכו', יפה מנהג החסידים והיראים עכ"ד.

דאגה לעולם לא תשנה את התוצאה, לכן עשו יותר ודאגו פחות.

דפים שתולשים כל יום מלוח ספירת העומר אינם טעונים גניזה אעפ"י שמצרפים להם חלקי פסוקים של למנצח ואנא בכח (ילקו"י שבועות, עמ' שנד)

"דרך ברייתו של אדם להיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחר רעיו וחבריו ונוהג כמנהג אנשי מדינתו. לפיכך צריך אדם להתחבר לצדיקים ולישב אצל החכמים תמיד כדי שילמוד ממעשיהם, ויתרחק מן הרשעים ההולכים בחושך כדי שלא ילמוד ממעשיהם". (הרמב"ם)